

[Krog Hansen.]
arbejdsfortjeneste. Så kan man diskutere, om udvalget har ment, at det skulle være 85 pct., eller det skulle være 90 pct., men man kan i hvert fald ikke diskutere, om udvalget på det tidspunkt mente, at man var tilfredsstillt.

Jeg må altså påstå, at enten må man følge det forslag, der foreligger her — vi kan tale om sætterne i udvalget, det er klart — eller også må man udsætte ikrafttrædelsen af loven om den offentlige arbejdsanvisning. Når man har fået sanktion fra organisationerne under forudsætning om, at der vil blive gennemført en erstatning, kan man ikke være bekendt at gennemføre den offentlige anvisning, uden at denne erstatning kommer ind i billedet.

Må jeg som nogle mere almindelige bemærkninger sige følgende. Under finanslovedebatten og ved andre lejligheder har man gang på gang under den nuværende regering sagt: vi ønsker en større eksport, vi ønsker en bedre handelsbalance, vi ønsker en bedre økonomi. Forstår ordførerne da ikke, at disse ting ikke lykkes, så længe vi har de lave dagpengesatser i arbejdsløshedsforsikringen? Eller ordførerne for regeringspartierne tror måske, at disse ting ikke har noget med hinanden at gøre. Så vil jeg bede ordførerne om at gå rundt på arbejdspladserne, i organisationerne og tale med disse mennesker og høre, hvad de kommer med af argumenter, når talen f. eks. er om industriforbund. Man hører gang på gang arbejdsmændene sige: vi tør ikke gå ind i et industriforbund. Og det er dog det eneste rigtige, alle andre lande har det, men herhjemme har man ikke fået det gennemført. De tør ikke gå ind i et industriforbund, og en af årsagerne er, at de er bange for, de bliver afskediget, hvis der skal afskediges folk på arbejdspladsen. I det øjeblik der virkelig var tale om en erstatning, således at denne frygt for at komme til at gå på gaden og for ikke at kunne klare sine udgifter forsvandt, ville lysten til at få en moderne fagforeningsstruktur selvfølgelig være meget, meget større.

Hvor mange gange har man ikke hørt arbejdsgiverne beklage sig over de overarbejdsregler, man har, beklage sig over, at når man havde en spidsbelastning i virksomheden, så kunne man ikke få folk til

at arbejde over. Hvad er begrundelsen for, at folk ikke ønsker at arbejde over? Det er ikke, fordi man ikke gerne vil tjene de penge — skatten kan selvfølgelig komme ind i billedet, men det er ikke så meget det, der spiller ind. Det, der spiller ind, er, at man måske har kolleger gående på gaden, som man vil have ind. I det øjeblik de kammerater fik en understøttelse, der virkelig kunne dække deres udgifter, ville man ikke være så nervøs for at tage et nap i ny og næ, når det var nødvendigt.

Vi ved også, at ved modstanden mod rationalisering, modstanden mod produktivitetsfremmende lønsystemer, kommer frygten for arbejdsløshed også ind i billedet. Når man vil købe en ny maskine og tillidsmændene bliver taget med på råd, kollegerne bliver spurgt, så siger de: hvad medfører det? Det medfører, at jeg og 3-4 kammerater måske om 14 dage eller 2 måneder står på gaden. Man hindrer altså på grund af disse lave dagpengesatser en rationalisering inden for de enkelte virksomheder, en rationalisering, som er nødvendig, hvis vi virkelig ønsker at omskabe dette samfund til et industrisamfund — og det er det, man påstår vi alle sammen gerne vil.

Jeg må altså endnu en gang sige, at jeg må anbefale ordførerne virkelig at overveje disse problemer, og jeg finder, som også andre har været inde på, at det er noget, der må drøftes i udvalg.

Må jeg så komme med en sidste bemærkning, bemærkningen om, at nu har vi foreslået 90 pct., og vi skulle vel have foreslået 100 pct. i stedet for. Fru Hanne Reintoft og hr. Kjær Rasmussen har været inde på det. Man kan altid diskutere, hvor meget der medgår ved at erhverve en indkomst. Fru Hanne Reintoft sammenlignede det vederlag, vi får her i folketinget, og lønnen ude omkring på arbejdspladserne. Men de, der går ude på arbejdspladserne, har jo et lønmodtagerfradrag, og dette fradrag er ikke indført for sjov; det er indført, fordi man er klar over, at der er en vis udgift ved at erhverve indkomsten, og i det øjeblik man siger: ja men der er ingen udgift ved det, må man også se i øjnene, at så vil dette fradrag forsvinde. Jeg siger ikke dermed, at 90 pct. er det rigtige, det er muligt, det er 95 pct., det er muligt, det er 94 pct., og det er muligt, det er 98